

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 13

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta vẫn đang học nội dung thứ 5 của mục IV: “Giáo dục đạo đức là đường đến hạnh phúc”, tiêu đề của nội dung thứ 5:

IV. 5. Muốn dạy con cha mẹ phải có trí tuệ.

Chúng ta đang dừng ở điểm thứ nhất:

1. Chọn lựa của cha mẹ ảnh hưởng đến cuộc đời con cái

Bây giờ mời các bạn nghe Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Người nào đã từng nghĩ qua là quyết định của ta sẽ ảnh hưởng đến con cháu, xin đưa tay lên? Nào vỗ tay khích lệ những người bạn này.

[Chúng ta cho một tràng pháo tay vỗ tay khích lệ những bạn vừa rồi.]

Nhân sinh giống như đánh một ván cờ:

☐ Nếu như suy nghĩ của chúng ta mỗi bước đi đều là dẫn đo, thế này có được hay không? Thế kia có tốt không? Vậy thì mỗi bước đi bạn đều là không thể định.

☐ Còn nếu như chúng ta đánh cờ, có thể nhìn thấy một trăm bước phải đi như thế nào, hai trăm bước hoạch định như thế nào, vậy thì đời sống của

quý vị sẽ được thung dung, đời sống con cái của quý vị cũng sẽ đi được cao hơn, xa hơn.

[Tôi cũng học được phụ thân ở chỗ tính mỗi một cái việc mình chuẩn bị nghĩ để mình làm, bước 1 nó sẽ như thế này, bước 2 nếu mà mình hành xử có 3 cách nó sẽ là như thế này, vậy thì kết quả sẽ là như thế này. Lại tỏa ra tiếp: bước 3, bước 4... cứ thế tôi tính. Con cái tôi không nghe tôi đều vướng hết. Bởi vì cái bài học của tôi, tôi đã bị từ xưa không nghe phụ thân một số việc là bị rồi.

Cho nên các bạn phải hoạch định được cuộc đời của mình cũng như của con cái mình.

Có bạn là Phật tử hỏi tôi thế này:

- Có phải niệm Phật là quy hoạch không phải một đời này mà là quy hoạch cho muôn đời sau có đúng không ạ?

Tôi trả lời:

- Là theo Phật pháp thì đúng là như vậy! Vì nếu bạn thành công, là bạn sẽ “liễu sinh tử, thoát luân hồi” rồi đó, thành Thánh rồi, thành Bồ tát, thành Phật rồi. Tuy nhiên, không phải chỉ có riêng “một lòng chuyên niệm” là được, vì muốn thành tựu thì bạn phải làm cho được điều này, đó là lúc trút hơi thở cuối cùng bạn phải niệm được một câu Phật hiệu và phát nguyện vãng sinh Tây Phương Cực Lạc.

Nhưng Hòa thượng lại dạy tiếp, bạn muốn niệm được câu Phật hiệu lúc lâm chung thì ngay lúc lâm chung này thần thức bạn phải tỉnh táo, còn nếu như mê mờ, rơi vào hôn mê thì hết cách rồi.

Do đó muốn thần thức tỉnh táo bạn lại phải có đại phước báu, để làm gì ạ? Để hưởng lúc lâm chung. Có đại phước báu thì thần thức của bạn sẽ tỉnh táo, mà muốn có đại phước báu lúc lâm chung thì ngay từ bây giờ, từ giờ phút đã hiểu đạo bạn phải thường xuyên, nỗ lực tu thiện, tích đức thì mới mong có đại phước báu lúc lâm chung.

Cho nên làm thiện, tu phước, hy sinh phụng hiến vì chúng sinh chính là “Phát tâm Bồ đề”, còn niệm Phật là “một lòng chuyên niệm”. Đây chính là hai điều kiện để vãng sinh mà Phật dạy trong kinh Vô Lượng Thọ là “Phát tâm Bồ đề, một lòng chuyên niệm”. Phát tâm Bồ đề quan trọng hơn, nên Phật để ở vị trí đầu tiên. Cho nên nếu bạn chỉ nghĩ đến “một lòng chuyên niệm” thì bạn có niệm đến 300 năm nữa cũng không thể thành tựu. Đây là lời của Hòa thượng nói, không phải là lời của tôi.

Cũng vậy, ngày hôm nay nghĩ một cái thì phải hoạch định tiếp ngay nếu như chúng ta không niệm Phật, bởi vì lúc này coi như là thường ngày dụng binh như là Hòa thượng dẫn dắt thôi, rồi buông xuống vạn duyên, rồi tùy duyên có cái gì đến thì bắt đầu ta sẽ tu phước.

Tôi xin đưa cái biểu pháp về cư sĩ ông: Cư sĩ ông bắt đầu nghĩ hưu, khi bắt đầu nghĩ hưu thì lúc đầu vẫn còn là quen xem thời sự, rồi bình luận thị phi nhiều lắm. Thị phi là thị phi thời sự ấy: Tổng thống nọ, Tổng thống kia, rồi là đủ thứ...

Tôi mới nhắc một câu, tôi bảo là:

- Cư sĩ ông phải xem lại, bởi vì tôi thấy rất nhiều người bình luận thời sự suốt ngày, những người trưởng bối trên tôi, mà vốn là người rất là thông minh sắc sảo làm chức rất to ở trong cơ quan nhà nước, bây giờ bị Alzheimer 10 năm nay rồi, mà không, không còn nhận ra con cháu, không còn biết bất kỳ một cái gì nữa. Cho nên là cư sĩ ông phải xem lại chỗ đấy.

Thế cư sĩ ông bảo tôi là:

- Vậy thì theo bà như thế nào?

Tôi bảo:

- Bây giờ ông phải chuyên tâm vào niệm Phật đi, vì bắt đầu ông phải hiểu là cái quãng thời gian giữa tôi với ông không còn dài nữa, trước sau rồi chúng ta cũng phải chia lìa. Cho nên nếu không quyết tâm niệm Phật đi, không cùng nhau hướng tâm vào để niệm Phật đi, thì khi ra đi thì như hai mảnh gỗ thả xuống cái dòng thác mỗi mảnh đi một nơi.

Thì bắt đầu cư sĩ ông bắt đầu là ít hẳn thị phi trên tivi, với thị phi trên mạng Internet, bắt đầu đi vào để niệm Phật.

Tôi bảo:

- Ông niệm Phật trước, rồi sau đây tôi hoàn thành một số các cái trách nhiệm xong rồi tôi sẽ vào tôi niệm Phật cùng với ông.

Thì cư sĩ ông rất chịu khó. Tôi cười, tôi nói:

- Ông phải nhớ câu chuyện của Hòa thượng kể: Lão Pháp sư Đế Nhân có hai người học trò: Người thứ nhất là ngài Cô Lô Giang là một người thợ vá nồi; Người thứ hai là Pháp sư Tu Vô, hai người đầy đều biết trước ngày giờ ra đi, tự tại vãng sinh luôn. Thậm chí ngài Cô Lô Giang ra đi còn chấp tay đứng để chờ sư phụ ba ngày ba đêm, đứng như thế để chờ sư phụ về lo hậu sự cho mình.

Nếu nói về đạo thì ngài Cô Lô Giang và Pháp sư Tu Vô hơn hẳn lão Pháp sư Đế Nhân. Hòa thượng nói là vãng sinh phẩm vị cao hơn. Thế còn nếu mà nói về đời, lão Pháp sư Đế Nhân tu phước rất tốt bởi vì là lo cho cả đạo tràng mọi người cùng niệm Phật, nhưng đến khi vãng sinh phẩm vị không được bằng ngài Cô Lô Giang với lại Pháp sư Tu Vô. Đây là vì gì? Là vì cái duyên, vì bận nhiều việc quá, lo cho đạo tràng. Vậy thì ông hãy biểu pháp là ngài Cô Lô Giang, bởi vì tôi bận.

Thế xong cư sĩ ông bảo tôi là:

- Làm sao mà làm được thế?

- O, thế các Ngài biểu pháp để chúng ta học tập, sao ông lại bảo không làm được.

Từ hôm đây bắt đầu nâng thời khóa lên là một ngày niệm Phật 3 lần.

Các bạn, đặc biệt là các vị trưởng bối cao tuổi ở đây, các vị phải hiểu là cái thời gian vợ chồng ở gần nhau, tôi thấy 60 tuổi khi cả hai vợ chồng tôi cùng về hưu là tôi cảm thấy giai đoạn chia ly sắp sửa đến, mà nếu như các bạn không chịu cố gắng, các bạn không chịu tinh tấn.

Tôi có nói một câu như thế này, cư sĩ ông cũng phải công nhận, tôi bảo:

- Nếu ông không chịu khó niệm Phật thì chính bà nội một ngày bà cũng niệm Phật được khoảng một tiếng rưỡi. Lần nào vợ chồng mình sang cũng nhắc: “mẹ nhớ niệm Phật, mẹ nhớ niệm Phật nhé”. Ngày nào cụ cũng niệm Phật được buổi sáng, dậy một cái đánh răng rửa mặt, cụ niệm Phật được một tiếng rưỡi, xong cụ bảo “xong”.

Tôi bảo cư sĩ ông là:

- Mặc dù lúc lâm chung chúng ta hộ niệm cho bà 12 tiếng, về cõi lành thì rất nhiều khả năng nhưng vắng sinh thì khó.

Cư sĩ ông cũng công nhận điều đấy.

Thế thì bây giờ mình không tranh thủ đi mà mình cứ ê a vài câu, vài câu Phật hiệu, xong xuống bắt đầu lại tiếp tục xuống thị phi mạng với lại thị phi tivi, hoặc thị phi đến hàng xóm láng giềng hoặc trong họ hàng, rồi sân si lên khắp cả với con với cháu thì bạn đợi đến bao giờ đây?

Do đó ở trên tôi mới nói là nghỉ hưu rồi, thì gần đất xa trời rồi nên càng phải nỗ lực dụng công niệm Phật, như thế chính là phước lúc trẻ cũng tạm gọi là đã cống hiến cho xã hội rồi, nên đây gọi là “lúc trẻ tu phước, về già hưởng phước”.

Tuy nhiên, để tích được nhiều phước báu thì kể cả lúc nghỉ hưu rồi vẫn nên tùy duyên mà tu phước. Tôi nói là tùy duyên à, chứ không phải bảo bạn phan duyên chạy đi tìm cầu cơ hội để tu phước. Không phải như vậy à, mà cứ nỗ lực khi duyên đến, có cơ hội, có điều kiện, có đủ sức lực vẫn cứ tiếp tục tu phước.

Thế nào là tùy duyên?

Mình luôn ở vị trí thụ động, nếu cơ hội đến: gặp người thì giúp người, gặp chúng sinh giúp chúng sinh, hy sinh phụng hiến, mà không gặp thì thôi. Thứ nữa là có nhiều giúp nhiều, có ít giúp ít, không có thì không giúp nhưng

mà không phải không giúp là không có gì cả, mà ta có thể giúp bằng gì ạ? Bằng nội tài, đây chính là trí tuệ và sức lực. Thế mới gọi là tự tại tùy duyên niệm Phật.

Mà tu phước bạn phải nhớ nhé, cả nhà tôi hôm qua đã thuộc lòng cái câu này, tôi nói rồi:

- Cả nhà đều tích cực tu phước nhưng phước không hiển lộ.

Vì sao? Bởi vì cái khuyết điểm của bạn bạn không bị được, cho nên đây là cái thùng nó bị rò, nước công đức bao nhiêu đổ vào chảy sạch.

Không bị được ở chỗ nào? Thường xuyên để lỗi của người trong tâm. Trước đây thì thường xuyên sân, bây giờ thì có giảm hơn một tí. Thế nhưng mà khó chịu mới để lỗi người trong tâm không chịu được, cứ bước chân lên xe ô tô là nói xấu người này người khác, mặc dù mình không nhận ra: “Đây nhá, cái chị này như thế này nhá, cái anh này là như thế này nhá...”, mình không nhận ra, thực lòng đây là mình đang để lỗi người trong tâm. Nên tại sao tu phước mạnh như thế mà phước không hiển lộ.

Bạn nhớ Liễu Phàm Tứ Huấn Hòa thượng giảng không ạ? Thầy Thái thì ví như một cái thùng tích lũy công đức hàng ngày. Chịu khó lắm, đi dạy Đệ Tử Quy này, cắt băng này... ai cần gì cũng giúp, hàng ngày đổ vào, thế nhưng mà cái công đức đấy nó không hiển lộ được. Vì bạn không chịu sửa lỗi, bạn không bị được cái lỗ hổng đấy thì bao nhiêu công đức bạn đổ vào nó rò hết.

Cho nên đây bạn phải hoạch định được cuộc đời của con bạn, bản thân cuộc đời của bạn sẽ đi về đâu, như thế nào? Bạn phải hoạch định được sẵn, chỉ theo cái kim chỉ nam đấy mà đi, nhất định là “thị đạo tắc tiến, phi đạo tắc thoái”, cứ đúng đạo thì ta đi, mà ngược đạo thì kiên quyết không làm, dù có tiền trăm tiền triệu. Đây, tôi vừa mới tán thán hai vị mua bán nhà với nhau, đều là đồng tu cả, tôi tán thán quá. Bởi vì khi tôi bán nhà 3 tỷ 2, tôi nộp thuế 2% là 64 triệu là tôi đã biết là “của đau con xót” đến như thế nào rồi, nhưng kiên quyết phải làm. Vậy mà bây giờ còn nộp được gần 200 triệu tôi phục lẫn như bi. Thế còn bên vị kia cũng gọi là nộp được 0,5% cũng gọi là khoảng 40 triệu, thế tôi cũng phục lẫn luôn.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên ngay khi quý vị suy nghĩ đến chọn lựa của quý vị sẽ ảnh hưởng đến đời đời kiếp kiếp, thì tin rằng giáo dục đời này của quý vị sẽ rất cẩn thận, sẽ rất dụng tâm, vì quý vị đã suy nghĩ xa đến như vậy.

Hiện nay người có suy nghĩ như vậy có nhiều không? Không nhiều.

[Không có một cái chọn lựa nào quan trọng bằng cái chọn lựa bạn phải dạy con bạn về đạo đức Thánh hiền, và đồng thời bạn phải cân nhắc từng việc một của mình, không thể tùy tiện. Như Hòa thượng gọi là “bạn cứ tùy thuận theo tập khí của bạn thì hết cách rồi”. Hòa thượng dùng đúng từ như thế này, (không dùng “thì hết cách rồi”): “bạn cứ tùy thuận theo tập khí của bạn thì không thể nào ...”, không thể nào thế nào thì bạn biết rồi.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Người xưa có suy nghĩ như vậy không? Rất nhiều! Chúng ta đã nghe qua “Liễu Phàm Tứ Huấn”, “Chu Tử Trị Gia Cách Ngôn”, *[Là gì ạ? Là các điều mà dạy ở trong cái gia huấn của gia đình phải như thế nào.]* Rồi đến “Nhan Thị Gia Huấn”, còn có “Gia Cát Lượng”, có rất nhiều thánh triết nhân đều có thái độ như vậy, đem trí huệ của nhân sanh truyền thừa lại. Cho nên chúng ta phải nghĩ đến chọn lựa của mình rất quan trọng.

[Đó ạ, các bạn có con mà chuẩn bị thi vào đại học, các bạn phải nhớ 3 cái thời khắc không được sai, 3 cái thời khắc ấy mà sai vút luôn cả đời đưa bé. Các bạn nhớ.

Thầy Thái bắt đầu nói tám gương nhà thầy.]

2. Muốn chọn lựa đúng phải có trí tuệ

Ông nội của tôi không đi học, không biết một chữ nào, ông là người bắt cá, anh em của ông đều làm nghề này. Không chỉ anh em của ông bắt cá, con cái của anh em ông đều là học đến trung học, vẫn chưa tốt nghiệp thì đã cùng nhau đi bắt cá rồi.

Họ cảm thấy thế nào? *[Cùng nhau đi bắt cá đấy]*, thoải mái nhiều, “Con của tôi đã giúp tôi bắt cá rồi, tôi không cần phải mệt như trước đây nữa”. Như vậy có tốt không? Ngay lúc đó thì rất tốt đúng không? Nhưng ông nội tôi cảm thấy cuộc đời vì không có học nên không có trí tuệ, rất đáng thương.

[Vậy ông nội của Tiến sĩ Thái đã quyết định sao ạ? Chúng ta chuyển sang ý thứ ba:]

3. Muốn có trí tuệ phải học

Cho nên ông kiên trì, khổ đến cỡ nào cũng phải để cho con đi học. Do sự chọn lựa này, phán đoán này, nên đến đời cha tôi có năm người con, thì có một tiến sĩ, ba người tốt nghiệp đại học, một người tốt nghiệp cao trung. Đến đời của chúng tôi toàn bộ đều là trên đại học, đã có được hai tiến sĩ, đều là do chọn lựa của ông nội. Ngay thời đại này học lực của tôi là thấp nhất, đáng người của tôi cũng thấp nhất.

[Học lực của thầy là gì các bạn? Tiến sĩ. Tôi đọc đến đây tôi thấy giống gia đình tôi quá, vì trong gia phả cũng ghi các cụ tổ nhà tôi cũng làm nghề đánh dậm, đúng từ là nghề đánh dậm, ở ngay chỗ làng Thanh Trì đây ạ.]

Làm nghề đánh dậm thế đến khi nào thì bắt đầu gia tộc quay lại? Là đến thời tôi gọi bằng cụ, tôi gọi bằng cụ thì cụ quyết tâm cụ học thì cuối cùng cụ theo Nho giáo. Thế sau đấy đến thời ông nội tôi nữa, sau đến thời bố tôi nữa, thì cuối cùng tất cả các con các cháu đi theo như thế, thì bắt đầu thấy là nói gì chứ nói đại học, với thạc sĩ, tiến sĩ trong dòng họ rất nhiều. Đúng nghề đánh dậm, tôi đọc đến đây tôi tâm đắc quá, tôi bảo: “Đúng rồi, cụ tổ nhà mình là cũng là đánh dậm rồi”.]

Cho nên nếu quý vị làm bậc trưởng bối của người, thì quý vị phải cân trọng với chọn lựa của quý vị, sức phán đoán của quý vị.

[Tôi bây giờ coi như là trưởng bối, gia trưởng của gia đình. Hôm qua trước mặt con cái đầy đủ đông cả, mâm 10 người, tôi bảo: Trung cái này, Châu cái này, Hằng cái này, Tuấn cái này... Xong mọi người ngồi đấy tôi bảo:]

- Cả nhà này, chỉ có một người, đấy là cụ, còn các con không nghe đều bị mất liên, phải nhớ điều đấy.

Cho nên nếu bạn là bậc trưởng bối hoặc gia trưởng thì “quý vị phải cẩn trọng với sự chọn lựa của quý vị, sức phán đoán của quý vị”.]

Nhưng chúng ta phải chuẩn bị sức phán đoán chính xác thì mới có thể đưa ra chọn lựa đúng.

[Bởi vì những cái chọn lựa của bạn vô cùng quan trọng đối với cả gia đình, rồi con cháu đời sau.]

Có phải một con người khi sinh ra liền có thể biết phán đoán chẳng? Không phải! Cần phải thông qua học tập thì họ mới có thể hình thành được sức phán đoán, mới có thể đưa ra chọn lựa đúng.

Sức phán đoán này phải được quyết định bởi lý trí và trí tuệ của họ, họ mới có thể đưa ra phán đoán đúng. Còn nếu như không có trí huệ, không có lý trí, thì có thể bạn sẽ dùng ý thức để làm việc.

[Ý thức khác trí tuệ ở chỗ nào hả bạn? Toàn là đưa tình cảm vào: thích cái này, thích thế khác.

Tôi đã ví dụ có một lần có một người trong họ, con gái cãi nhau với con rể. Thế sau khi cãi nhau với con rể thì mang về nói với mẹ mình thì coi như bố mẹ nói là:

- Cái cậu ấy nhá, cái cậu ấy lại tệ thế.

Thế là nói con rể một tràng. Thế là cuối cùng con gái cũng sân lên. Sau khi sân lên thì bố mẹ vợ bảo:

- Bỏ nó đi, con bỏ nó đi, rồi đưa con về đây sống cùng bố mẹ.

Thế là cuối cùng ly hôn thật. Thế ly hôn thì cuối cùng cái cô ấy bây giờ là sống cô độc. Bởi vì có mỗi 1 người con trai với cái người chồng trước, thì sau đấy khi nó đến tuổi thì gia đình nhà chồng cho tiền đi học ở Pháp. Nó đi

học ở Pháp bây giờ nó chả về. Cô ấy chỉ kém tôi 1-2 tuổi, sống cô độc có mỗi một mình.

Vậy là khi bạn quyết định không có trí tuệ một cái thì lập tức cuối cùng bạn đã đưa cuộc đời của con bạn, cháu bạn đến mức khôn khổ như thế. Bây giờ cái cô ấy (sinh năm 60 kém tôi một tuổi) nhưng mà phải nói trông già mà xấu vô cùng vì suy nghĩ nhiều quá.

Trong khi đấy thì sao? Có một vị nữ sĩ cũng kể chuyện với tôi rằng khi cô ấy nói rằng là cô ấy rất là bức mình với chồng cô, cô muốn bỏ. Thì bố cô ấy bảo sao?

- Con có đẹp bằng nữ diễn viên điện ảnh AV không?

Tôi xin giải thích thêm đây là nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của chúng ta một thời đấy.

Bảo:

- Dạ, không đẹp bằng ạ.

- Vậy con có giỏi bằng nữ diễn viên này không?

- Dạ, không giỏi bằng ạ.

- Thế vậy nữ diễn viên này lấy chồng hai có bằng chồng trước không?

Bảo:

- Dạ, không bằng ạ.

- Vậy con cũng thế. Nếu con định bỏ chồng con thì về sau con phải nhớ là cuộc đời người phụ nữ, người ta nhìn vào có hậu ở cái gì? Ở đường “chồng, con”. Bây giờ bỏ chồng thì cuối cùng là nói thế thôi, đừng tưởng nghĩ mình xinh đẹp rồi ra không có người này hỏi thì người khác hỏi. Người ta hỏi, người ta có sống với con nhưng người ta vẫn cứ khinh con, coi thường con.

Ngẫm đi nghĩ lại mình không bằng cái vị nữ diễn viên kia thật, thế thôi mình đại quá. Cụ nói tiếp:

- Còn nếu như chồng của con nó vướng vào bốn thứ là “tứ đồ tường” thì lúc ấy hãy xem xét.

“Tứ đồ tường” các bạn đã biết rồi, gọi là gì ạ? Gọi là cờ bạc này, rượu chè này, gái gám này, rồi là nghiện hút này thì hãy xem xét. Nhưng mà nếu như vướng “Tứ đồ tường” đấy mà người ta cũng quyết tâm học đạo Thánh hiền người ta quay lại vẫn cứ được.

Đấy là bố mẹ có trí tuệ, không đưa tình cảm vào đấy. Chứ nếu không mà đưa tình cảm vào chỉ bênh con gái, xong nghĩ bụng con gái mình xinh đẹp thế này, chẳng lấy người này thì lấy người khác, xui “bỏ đi bỏ đi” thì lại giống hệt trường hợp mà cái cô trong họ kia rồi, tôi thấy trông tàn tạ khổ sở, rồi ốm đau bệnh tật cứ gọi là 1 mình tha thui, mà vô cùng đau khổ chứ không phải không.

Đó ạ, nếu như không có trí huệ, không có lý trí thì bạn có thể dùng ý thức để làm việc. Muốn có trí tuệ phải học. Đấy nhá, ba cái ngưỡng này:

- ☐ *muốn chọn lựa chính xác thì phải có trí tuệ,*
- ☐ *muốn có trí tuệ thì nhất định phải học.*

Vậy thì:]

Thứ nhất: *Học từ khi nào, học bao lâu?*

Càng sớm càng tốt, và học suốt đời.

Tục ngữ có câu: “Hối hận không kịp”. Hối hận đều là sau khi đưa ra chọn lựa sai, đưa ra phán đoán sai thì mới hối.

[Đây chính là trường hợp lựa chọn sai dẫn đến thậm chí dẫn đến mất cả mạng, thậm chí dẫn đến là không thể sửa đổi được. Đây ạ, còn có những cái chọn lựa sai chúng ta đã nói: mất tiền, mất thời gian, mất công mất sức làm lại. Như tôi ấy, ví dụ chọn cái nghề sai thì cũng mất đến 20 năm đi

đường vòng. Thế rồi cuối cùng là cũng quay trở lại đúng cái nghề mà mình làm việc. Nhưng rồi cuối cùng cả đời không làm nên cơm cháo gì. Vâng, các bạn rút kinh nghiệm từ vị nữ sĩ ấy thì các bạn đều rút được thôi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vì vậy một người lúc nào thì cần phải đầy đủ lý trí? Khi nào? Lý trí phải học bao lâu? “Sống đến già, học đến già”. Nhưng lý trí phải xây dựng càng sớm càng tốt, thì cuộc đời mới có thể đưa ra chọn lựa quan trọng đúng.

[Lê-nin đã có khẩu hiệu là gì ạ? “Học! Học nữa! Học mãi!”. Vậy thì các vị lãnh tụ, các vị gọi là cổ Thánh tiên Hiền thì đều dạy chúng ta thấy, khi nào thì bạn được dừng học ạ? Khi nào đạt được đến mức “Vô học”. Vô học là gì ạ? A La Hán. Tức là bạn phải siêu thoát được luân hồi rồi đấy.]

Thứ hai: Trí tuệ học ở đâu?

Nội dung này có hai ý:

- Một là: Không học từ “chân lý tương đối”.
- Hai là: Phải học trí tuệ Thánh hiền – đây chính là “chân lý tuyệt đối”.

Chúng ta bắt đầu đến ý:

Thứ nhất: Không học trí tuệ từ “chân lý tương đối”.

Phần này có 4 điểm như sau:

- 1) Học từ trong sách có được không?
- 2) Học từ cha mẹ thì thế nào?
- 3) Học từ những nội dung khác có được không?
- 4) Học từ người nhiều kinh nghiệm có nên không?

Chúng ta bắt đầu điểm thứ nhất:]

1- Học từ trong sách? Sách có hay, có dở

Rất nhiều người đọc nhiều sách, họ có lý trí hay không?

Hiện nay có một loại bệnh gọi là chứng trầm kha, rất nhiều người bệnh trầm kha vì họ xem không ít sách, càng xem thì càng thế nào? Oh! Vì sao các vị đọc nhiều sách như vậy mà cái gì cũng không biết hết?

[Con một sách. Nhưng rồi cuối cùng chả áp dụng được cái gì, chẳng làm được cái gì cả. Tôi vẫn thường xuyên ở trong nhà tôi nhắc, ví dụ như là, có một cái việc gì xảy ra đấy, người này hỏi tôi, người kia hỏi tôi tôi bảo:

- Cái này không cần thiết cho cuộc sống, cái này cũng không cần thiết cho tu tập thành đạo, không cần phiền não làm gì, không cần nạp thêm những các cái phiền nhiễu ấy vào đầu làm gì, nên tôi không nói.

Cũng vậy, bạn đọc sách một hồi cuối cùng vô bổ, cười “ha ha” một hồi xong rồi cuối cùng chất chứa vào trong đầu. Giống như cái bài mà lần trước tôi chia sẻ đấy, gọi là câu chuyện gì ạ? “Jack và cây đậu thần”.

Đây là một câu chuyện thần tiên của nước Anh:

“Jack là một cậu bé sống với người mẹ và nguồn thu nhập chính của họ chỉ là con bò. Khi con bò không còn khả năng cho sữa nữa, mẹ Jack bảo cậu đem con bò ra chợ bán.

Trên đường đi, cậu gặp một ông lão, ông gợi ý đổi hạt đậu thần với con bò và cậu đồng ý. Khi cậu về nhà với tay không, mẹ cậu nổi giận và ném những hạt đậu xuống đất và bắt cậu đi ngủ.

Ngay ngày hôm sau thì cây đậu thần lớn nhanh như thổi, Jack đã leo lên tận trời xanh. Có một lâu đài của người khổng lồ trên những đám mây và cậu đã lên vào. Khi người khổng lồ trở lại cảm thấy có người gần đó thì liền nói: (nhưng mà ông ta không tìm ra ạ)

*Ta ngửi thấy mùi máu của người
Người còn sống hay người đã chết
Ta sẽ nghiền nát xương của người để làm bánh mì của ta.*

Khi người khổng lồ đi ngủ, Jack đánh cắp túi tiền vàng của người khổng lồ và leo xuống cây đậu thần. Người khổng lồ tỉnh giấc đuổi theo Jack trên cây. Jack gọi mẹ lấy cho cây rìu và chặt cây đậu này, trong lúc người khổng lồ sắp xuống tới mặt đất, người khổng lồ ngã và chết. Jack và mẹ sau đó sống vui vẻ sau khi có được kho báu từ người khổng lồ”.

Đây ạ, câu chuyện như thế: Tôi không biết các bản khác thế nào, nhưng bản tôi đọc này là một cuốn truyện bìa cứng, trình bày rất là đẹp, có tranh ảnh hẳn hoi thì nội dung là như vậy. Bạn thấy đây, nếu nhìn vào bản chất thì đây là câu chuyện kể về một chú bé hư hỏng:

Thứ nhất: Mẹ dặn bán bò mang tiền về cho mẹ vì nhà nghèo, thì không bán mà đem đổi lấy trò chơi của mình (là đổi lấy hạt đậu thần). Điều này đã dạy trẻ em cũng vậy, lấy tiền của cha mẹ đi chơi trò chơi mà mình ham mê, ví dụ như chơi điện tử chẳng hạn;

Thứ hai: Tự mình đi vào chốn nguy hiểm là nhà của người khổng lồ ăn thịt người, nếu chẳng may mà bị ăn thịt thì đây là điều bất hiếu nhất với cha mẹ.

Thứ ba: Khi thấy nhà người khổng lồ nhiều của cải vàng bạc thì ăn trộm mang về. Chúng ta ko thể nói là tiền của của lưu manh, trộm cắp, giết người thì chúng ta có thể lấy để về cho mình tiêu dùng riêng. Như vậy chính là dạy trẻ tính trộm cắp;

Và cuối cùng đã ăn trộm ăn cắp về, vậy không biết xấu hổ lại còn nói: “Từ đó hai mẹ con sống vui vẻ sau khi có được kho báu từ người khổng lồ”.

Đó là chưa kể cái tội giết người. Vì sao nói vậy? Vì đã ăn cắp, sau đó sợ bị người bắt được thì liền tìm cách giết người, đó là chặt cây để người khổng lồ chết.

Đây chính là cuốn truyện mà vợ chồng con gái, con rể tôi mua về để tặng con nó nhân ngày sinh nhật, tức là cháu ngoại tôi đó. Cho nên sau khi tôi đọc xong cuốn chuyện này liền gọi hai vợ chồng con gái tôi ra để góp ý, góp ý sao ạ?

- Các con trước khi cho con đọc sách gì bố mẹ phải kiểm duyệt trước.

Cho nên mới thấy là Tiến sĩ Thái nói quá đúng.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vào thời đại này, ngay đến chọn sách cũng phải có sức phán đoán.

Hiện tại tri thức bùng phát, nên rất nhiều trẻ nhỏ xem sách không đúng. Có một đứa bé mới có năm, sáu tuổi đi xem sách tâm lý học. Trước đây khi chưa xem sách này nó thường nói với mẹ mình:

- Mẹ ơi! Con muốn có một em trai.

Thường nói với mẹ như vậy. Rồi cuộc sau khi xem sách tâm lý xong, nó lập tức nói với mẹ rằng:

- Mẹ không được sanh em trai, vì nếu như mẹ sanh em rồi, mẹ sẽ không còn thương con nhiều nữa.

[Thế là ích kỷ, thế là đố kỵ.]

Vậy việc xem sách như vậy có tốt không? Không tốt! Nhưng hôm nay quý vị ra ngoài không nên nói: “Thầy Thái nói xem sách không tốt”. Phải nói cho hết lời: “Xem đúng thì quá tốt, xem sai thì là ô nhiễm”.

[Trong chương cuối cùng của Đệ Tử Quy có dạy:

*“Không phải sách của Thánh hiền, không xem đọc,
Hại thông minh, hư tâm trí.”*

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các bạn à! Một ly nước trong, nếu bỏ vào một giọt mực, chỉ cần mất có một giây. Xin hỏi phải cần bao nhiêu thời gian mới có thể phục hồi được trạng thái trong sạch như ban đầu? Có thể gấp mười lần, trăm lần *[thời gian một giây ban đầu này.]*

Cho nên nếu như tư tưởng của trẻ nhỏ bị ô nhiễm rồi thì quý vị phải tốn rất nhiều thời gian để thanh lọc nó.

[Làm cha làm mẹ các bạn phải để ý điều này. Trước khi cho con đọc sách gì thì các bạn phải kiểm soát trước, bỏ một giọt mực chỉ mất có một giây, nhưng mà khi các bạn muốn tẩy rửa nó ra, thì đây, tốn thời gian gấp hàng trăm hàng nghìn lần, mà cũng khó lòng để tẩy rửa. Cho nên các bạn lưu ý.]

Rất tiếc là tôi quá nhiều việc mà các bạn thì không làm được cái việc gọi là xây dựng một tủ sách cho thiếu nhi. Sự nghiệp này để dành cho thế hệ sau các bạn làm nhé.

Chúng ta học đến điểm thứ hai:

2- Học từ cha mẹ có đúng không?

Nếu bảo thôi không học từ sách vở thì tôi học từ cha mẹ tôi vậy.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Tôi thường hay nói chuyện với các đồng sự, những đồng sự đó nói những tiết mục tổng hợp thật cười vỡ bụng, cười đến nổi lăn ra trên đất.

Tôi liền nói với họ, tôi nói:

- Bạn thấy những người đó đang bơi móc việc riêng của người khác, lấy người khác để làm trò cười. Bạn cảm thấy họ làm vậy có đúng không?

Họ nói:

- Đương nhiên là không đúng.

- Vậy khi bạn cảm thấy rất đáng cười, khi bạn ở nơi đó cười, con cái ở bên cạnh cùng cười với bạn, liệu chúng có biết được việc này “đúng” hay “không đúng” không? Chúng chỉ cảm thấy ba mình rất thích thú, thì chúng sẽ cho rằng làm như vậy là rất đúng.

Cho nên trẻ nhỏ chính mắt thấy, tai nghe thấy những lời nói khinh mạn đối với người khác, chúng sẽ có khuynh hướng những lời nói này sẽ chiếm lợi ích. Bạn thường tùy tiện nói đùa, đã làm tấm gương xấu cho trẻ nhỏ. Khi bạn phát hiện ra trẻ nhỏ chúng nói chuyện không có mực thước, lúc này bạn muốn đưa chúng quay trở lại thì sẽ rất mệt.

[Cho nên mỗi một hành vi, mỗi một lời nói, bạn đều phải quán sát trước mặt trẻ nhỏ. Bạn không cấm cái gốc này cho nó vững trong vòng những năm đầu tiên, cứ gọi là cho đến hết cái tuổi thiếu niên đi, không thì ít nhất là đến ba tuổi thì về sau cuộc đời của bạn như thầy Thái nói: “ngày tàn”.]

[Vâng ạ, thời gian đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay xin dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục nội dung “Học từ những nội dung khác như truyền hình, Internet thì thế nào?”; và “Học từ người nhiều tuổi, nhiều kinh nghiệm có được không?”.

*Chúc bạn:
Thuộc lòng Đệ Tử Quy,
Hành đúng từng câu chữ,
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn !]
